

M. PREINFALK:

Jezero solzá.

b vhodu v raj, prav pred njim leži tiho jezero — jezero solzá. In tako skrivnostno se svetijo njegovi valčki. — Jezero solzá je to. Vanje prinašajo drobni, krilati angelčki vse solzice, ki so jih zbrali na zemlji.

V srebrnobelih, z rdečimi srčki naslikanih kelihih jih nosijo in stresajo v jezero. To so solzice, ki se zableskečejo v nedolžnih, nebeškomilih otroških očeh, ki poteko mimo noska čez jabolčnozardela lica na gladko, mehko bradico.

In angelci vedno prinašajo kristalnočiste solzice, ki so tako majhne kot mavrično se svetlikajoče rosne kapljice na nežnih listih mlade trave v ranem jutru ob velikem, zlateg vzhajajočem solncu.

Krilatci — angelčki vedno prinašajo v zlatih posodah mehke solzice. In te srebrnobeke posodice nosijo na ramenih.

O, časih je vendar lepo na svetu. Kadar sije solnčece, letajo pestrobarvni metuljčki od cvetke do cvetke, ki so v pisanih barvah raztresene po zelenih travnikih in livadah, po tratah, poljanah in po logih, in kadar veselo žuboré potoki, kadar drobne ptičice lahko prepevajo, čvrketajo in plahutaje letajo z veje na vejo, tedaj tudi otrokova duša poleti v prerojeno prirodo, kjer se veseli prirodne lepote.

In stara mamica, ki je utrujena od vsakdanjega, enakozvočnega življenja, privede svoje ljubljence na trato, kjer jih izpusti, ko že komaj čakajo, da se radostno naužijejo svežega, dehtečega zraka, da jim blesteče solnce sije ob njihovih igrah: rajanju in skakanju, in bele, rdeče in druge cvetice jim klanjajo svoje glave v pozdrav.

In takrat se posuši jezero solzá, ker angelčki nikjer ne dobe otroških solz. Lepe lilije, tako bele in mehke lilije z baržunovim kelihom tudi usahnejo, ker rastejo tik na robu brega ter se poje s solzicami. In tiste modre, male rožice, ki so tako miře kot materino oko, te tudi usahnejo. In nobene zvezde, ki se svetlikajo kot mehke otroške oči, tudi ni videti, da bi blestele v prozorni površini jezera!

Kadar se ne joka nobeno materino oko, kadar ne rosi nobeno oko pridnih otrok, tedaj to jezero izginja, a se žalibog kmalu zopet napolni z novimi, bridkosti polnimi solzami.

In angelčki nikdar ne morejo skončati svojega posla — ker se človeštvo preveč solzi, posebno hudo plakajo uboge mamice nad svojimi neubogljivimi otroki.

In nekoč se je prigodilo, da so angelci, ki so prinašali solzice v jezero, stali ob jezeru in s težkimi, s solzami napolnjenimi posodami čakali kraj jezera. Jezero je bilo polno do vrha. A zakaj? Ker niso izginile one solze, ki so jih nesrečne matere za svoje neubogljlive otroke prelile. Take solze se nikdar ne posuše.

Žalostno so se spogledavali angelčki. Težko jim je bilo pri srcu in pomilovali so usodo trpečih mater. Prav nobenega sveta niso znali.

„Kaj-li hočemo početi s tolikimi solzami?“ so se povpraševali. In vedno več je prihajalo angelčkov, ki so prinašali solzice, vedno bolj so se množile posode na bregu.

Kako žalostni in potrti so bili angelčki. Turobno so povešali oči in plakali.

Majhen angel je prinesel svojo posodico. Posodica zdrči na tla in se razbije. Solzice pa so se razlile v jezero.

A glej čudo! — Namesto, da bi stopile solze čez bregove, so na mah — vse izginile, kot bi jih kdo začaral. Angelčki so bili vsi jako začuden. Vsi so hoteli vedeti, kake solze je prinesel oni mali angelček, da so imele tako čudotvorno moč, da je namah izginilo vse jezero.

Angelček je strepnil s krilci in — ako se angelčki le morejo jokati! — zaplakal, in kristalna solza mu je vzblestela med dolgimi, lepimi trepalnicami.

Povedal pa je to-le: Temna, strašna noč je bila nocoj. Edino okno male kočice, ki je v nji na tleh na slami ležala stara žena, je trepetalo in se stresalo ter zvenelo. Človeku se je stiskalo srce, ko je vstopil v to sobico. Ona žena pa je spala na slami z mirno vestjo. In pod očesom, ki je bilo zaprto kot bi gledalo boljše življenje, se je svetila solza. In skrbno sem pristregel solzo v posodico. V roki pa je ta žena držala pismo, kjer je bilo pisano, da se vrne njen edini sin, ki ga je ljubila z vso silo svoje duše.

Vrne se in krene od svojih napačnih poti proč in pride k svoji skoro pozabljeni materi. Pade ji pred noge in jo prosi odpuščanja.

In materi se je takrat odprla duša od radosti in veselja, njeno srce je hrepenelo v neskončnem hrepenenju po svojem izgubljenem, skesanem sinu, in zato ji je pritekla solza iz oči, solza odpuščanja in radosti. In ta solza je posušila milijone solz, ki jih je izjokalo turobno materino srce, ko je jokalo od žalosti.

Zopet so poleteli angelčki po solz na zemljo. Morebiti je še otrok na svetu, ki bi napravil lahko svoji materi toliko veselja, da bi jokala solze veselja...

Boj s petelinom.

*Petelinec Kuriki,
kdo ga ne pozna?
Ej, kako neskončno lep
rep blesteč ima!*

*Markec ujunači se,
tiho gre za njim:
„Petelinca primem brž,
pa pero dobim!“*

*Kuriki pa Markcu — hop! —
plane kar za vrat,
češ, brez kazni mi ne boš,
kurjih repov tat!*

*Markec dvigne brž peté,
teče, kar se da,
kurji kralj pa smeje se:
„Hej, ta pa res zna!“*

Leon Poljak.